

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/150/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122200113
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122200113.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu Mgr. Miriam Kamenskej a JUDr. Martiny Holecovej v právnej veci žalobcu: DOLINA-SK, spol. s r.o., so sídlom 023 51 Raková 340, IČO: 36 779 253, v konaní zastúpený: JUDr. Jana Hanuláková Dis., advokátka, so sídlom 023 51 Radková 702, IČO: 42 219 752, proti žalovanému: AGROFARMA STAŠKOV, spol. s r.o., so sídlom 023 53 Staškov 680, IČO: 36 010 821, v konaní zastúpený Hriadel-Heger & Partners, s.r.o., so sídlom Odborárska 21, 831 02 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 51 643 359, o zaplatenie 28.876,54 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Čadca č.k. 12Cb/4/2022-116 zo dňa 12. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Čadca č.k. 12Cb/4/2022-116 zo dňa 12. januára 2023 potvrdzuje.

II. Žalovanému proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím v prvej výrokovej vete žalobu zamietol a v druhej výrokovej vete rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na upomínací súd domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 28.876,54 Eur s úrokom 139.611,60 Eur, úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 28.876,54 Eur od 14.12.2021 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe Úverovej zmluvy č. 78406-523100/4900 zo dňa 30.06.2000 A., B. poskytla Jozefovi Heglasovi – Stavomont, Raková č. 572, 023 51 Raková, IČO: 14 816 122 ako živnostníkovi dlhodobý investičný úver na kúpu nehnuteľností vo výške 3.200.000,- Sk. Na základe Dohody o pristúpení k záväzku č. 4/100/2000 zo dňa 30.06.2000 sa žalovaný ako pristupujúci dlžník stala dlžníkom A., B. popri úverovom dlžníkovi, a to spoločne a nerozdielne. V Notárskej zápisnici spísanej na Notárskom úrade JUDr. Ľudmily Kutišovej, notárky, pod č. N 66/00, NZ 67/00 zo dňa 30.06.2000 žalovaný ako pristupujúci dlžník vyhlásil, že uznáva v plnom rozsahu, čo do dôvodu a výšky, záväzky vyplývajúce úverovému dlžníkovi z úverovej zmluvy a výslovne súhlasí s tým, že v prípade nesplnenia resp. neplnenia záväzku vrátiť úver s úrokom za podmienok uvedených v predmetnej úverovej zmluve, je notárska zápisnica vykonateľným exekučným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z., a to na celý majetok do výšky nesplnenej pohľadávky. V čl. VI. bod 5 úverovej zmluvy bolo dohodnuté, že celý úver sa stane splatný, ak na majetok úverového dlžníka alebo pristupujúceho dlžníka je vyhlásený konkurz, pričom splatnosť úveru nastáva dňom vyhlásenia konkurzu. Na majetok úverového dlžníka bol konkurz vyhlásený dňa 04.10.2005, kedy nastala aj splatnosť celého úveru. Úroková sadzba poskytnutého kontokorentného úveru bola dohodnutá vo výške 10,50 % p.a., pričom v zmysle článku VI. bod 4.1 úverovej zmluvy A., B. zvýši túto úrokovú sadzbu o 10 % p.a. zo sumy neuhradenej splátky istiny a

úrokov. Výška pohľadávky A., B. ku dňu 26.05.2008 predstavovala sumu vo výške 3.527.701,84 Sk, z toho nezaplatená istina 1.773.714,60 Sk, nezaplatené úroky 1.753.582,64 Sk (riadny úrok 879.924,56 Sk a úroky z omeškania vo výške 873.658,08 Sk), poplatky 404,60 Sk. A., B. vyzvala povinného na zaplatenie vyššie uvedenej dlžnej sumy, avšak povinný na predmetnú výzvu nereagoval a pohľadávku neuhradil. A., B. podala návrh na výkon exekúcie, ktorá bola vedená na Okresnom súde v Čadci pod sp. zn. 10Er 313/2008. Dohodou o postúpení pohľadávky uzatvorenou dňa 10.09.2008 A., B. postúpila svoju pohľadávku na základe úverovej zmluvy č. 78406-523100/4900 zo dňa 30.06.2000, ktorej výška ku dňu podpisu predstavovala 2.450.628,27 Sk, na žalobcu. Uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 10Er 313/2008 zo dňa 20.10.2008 súd rozhodol, že pripúšťa, aby označený oprávnený A., B. vystúpil z konania a na jeho miesto ako oprávnený vstúpil do konania DOLINA – SK, spol. s r. o.. Exekúcia bola vedená na Exekútorskom úrade JUDr. Aleny Szalayovej, neskôr bola vedená na Exekútorskom úrade JUDr. Ivety Ailerovej pod č. EX 1382/2008-L. C. A. B. na základe žiadosti oprávneného o pokračovanie v konaní začala vykonávať predmetnú exekúciu voči povinnému vydaním Upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 19.12.2019 na vymoženie istiny 58.876,54 Eur, úroku z omeškania 20,50 % ročne zo sumy 58.876,54 Eur od 27.05.2008 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 29.000,14 Eur a riadneho úroku z omeškania vo výške 29.000,14 Eur príkazom pohľadávky z účtu v banke. Povinný proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal námietky, v ktorých uviedol, že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zo dňa 03.09.2019, ktorou previedol na oprávneného svoje nehnuteľnosti v hodnote 30.000,- Eur a podľa tejto dohody sa má zastaviť pokračovanie exekúcie. Povinný mal vedomosť o výške exekúcie ako aj o výške úrokov z omeškania, podpisom kúpnej zmluvy uznal výšku celej istiny vrátane príslušenstva. Podaním doručeným na exekútorsky úrad dňa 17.01.2020 zobrať námietky späť. Na základe uvedených skutočností došlo so súhlasom oprávneného k odblokovaniu účtu povinného vydaním príkazu exekútorke zo dňa 20.12.2019. Neskôr na základe dohody došlo k ukončeniu predmetnej exekúcie, oprávnený podal návrh na zastavenie, pričom zaplatil exekútorke aj odmenu vo výške 3.000,- Eur. Konanie bolo zastavené upovedomením zo dňa 08.04.2020. Povinný AGROFARMA STAŠKOV, spol. s r.o., neskôr podal návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým žiadal od oprávneného DOLINA-SK, s.r.o. zaplatiť sumu vo výške 45.000,- Eur na podklade uzatvorenej kúpnej zmluvy, ktorá bola „nástrojom“ zastavenia pôvodnej exekúcie vedenej na Exekútorskom úrade JUDr. Ailerovej pod č. EX 1382/2008-L. Dňa 13.01.2021 Okresný súd Banská vydal platobný rozkaz sp. zn. 8Up/2248/2020, na základe ktorého začala exekúcia vedená na Exekútorskom úrade Mgr. Mariána Kráľa pod č. k. 90Ex 311/21. Nakoľko žalovaný porušil uzatvorenú dohodu a podal návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorý je toho času exekučným titulom, žalobca požaduje od žalovaného vyplatenie celej dlžnej sumy. Z tohto dôvodu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy – istiny 28.876,54 Eur (dlžná istina po odpočítaní hodnoty prevedených nehnuteľností v sume 30.000, - Eur, ktoré boli predmetom prevodu kúpnej zmluvy zo dňa 03.09.2019) spolu so zákonným úrokom z omeškania v lehote 7 dní, avšak bezvýsledne. Pohľadávka žalobcu predstavuje 28.876,54 Eur, úrok z omeškania v zmysle v ustanovenia čl. VI. bod 5 úverovej zmluvy je 20,50 % ročne zo sumy 58.876,54 Eur od 27.05.2008 do 19.12.2019 (deň dohody s povinným) vo výške 139.611,60 Eur a úrok z omeškania 5% zo sumy 28.876,54 Eur od 14.12.2021 až do zaplatenia. Žalobca mal zato, že ide o obchodnoprávny vzťah medzi podnikateľmi týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti.

3. Proti vydanému platobnému rozkazu v upomínacom konaní podal žalovaný odpor, v ktorom vzniesol námietku premlčania poukazujúc na skutočnosť, že splatnosť žalobcovho nároku bola podľa článku VI bod 5 úverovej zmluvy dohodnutá tak, že celý úver sa stane splatný, ak na majetok úverového dlžníka alebo prístupujúceho dlžníka je vyhlásený konkurz, pričom splatnosť úveru nastáva dňom vyhlásenia konkurzu. Na majetok úverového dlžníka bol konkurz vyhlásený dňa 04.10.2005, kedy nastala aj splatnosť celého úveru t.j. aj splatnosť žalobcovho nároku. Počnúc dňom 04.10.2005 sa mohol žalobca, resp. jeho právny predchodca A., B., domáhať uplatnenia nároku voči žalovanému na súde, pričom daný nárok bolo možné uplatniť na súde v rámci štvorročnej premlčacej lehoty, keďže sa jedná o obchodnoprávny spor, t.j. do 04.10.2009. Poukázal tiež na to, že dňa 26.06.2019 bol prijatý zákon č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V prípade predmetnej exekúcie voči žalovanému ako povinnému sa jednalo o starú exekúciu, ktorá bola automaticky zastavená ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. ku dňu 01.01.2020. Zákon priznával oprávnenému právo podať opätovne návrh na vykonanie exekúcie na základe totožného exekučného titulu s tým, že zákonom bola určená nová jednoročná premlčacia doba. Žalobca nepodal v tejto jednoročnej premlčacej lehote nový návrh na vykonanie exekúcie na základe rovnakého exekučného titulu a preto právo žalobcu je toho času premlčané.

4. Žalobca v ďalšom priebehu konania uviedol, že žalovaný písomne uznal pohľadávku žalobcu podpísaním kúpnej zmluvy zo dňa 03. 09. 2019 a písomným podaním späťvzatia námietok, v dôsledku ktorej skutočnosti začala plynúť nová, 10 ročná premlčacia doba. Pokiaľ žalovaný uznal premlčaný dlh, nemôže sa brániť námietkou premlčania, môže dokazovať, že dlh nevznikol, prípadne, že v čase, keď ho uznal, dlh neexistoval. Žalobca poukázal na rozhodnutie z 31.01.2007 sp. zn. 25Cdo/874/2005. Kúpna zmluva bola základom dohody, ktorou sa prevedú pozemky na žalobcu, týmto dôjde k započítaniu vzájomných pohľadávok a ukončí sa predmetná exekúcia podaním návrhu na jej zastavenie. Predmetná exekúcia bola aj zastavená a vzťahy medzi žalobcom a žalovaným boli doriešené v tom čase k ich spokojnosti.

5. Žalovaný v ďalšom priebehu konania poukázal na to, že lehota na uplatnenie práva počas exekučného konania nespočívala, ale plynula, prerušenie premlčania by založilo len riadne uplatnenie nároku v konaní pred súdom a jeho plynulé vedenie. K tvrdeniu žalobcu, že nárok nie je premlčaný, pretože tento mal byť zo strany žalovaného uznaný na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.01.2020 ako aj tým, že žalovaný zobral námietky voči exekúcii späť, žalovaný uviedol, že kúpna zmluva zo dňa 17.01.2020 bola uzatvorená medzi inými účastníkmi, teda nielen medzi žalobcom a žalovaným. V tejto zmluve nie je zmienka ani o exekučnom konaní, ani o akomkoľvek uznaní pohľadávky v prospech žalobcu. Taktiež skutočnosť, že povinní (nielen sám žalovaný, ako mylne uvádza žalobca) zobrali svoje námietky voči exekúcii späť, neznamená akékoľvek uznanie dlhu. Takýto výklad vôle nie je odôvodnený žiadnym formálnym úkonom, ako to vyžaduje uznanie záväzku, t.j. jednoznačný prejav vôle o právnom titule vzniku dlhu, jeho výške a splatnosti. K takémuto právnomu úkonu, resp. prejavu vôle zo strany žalovaného nikdy nedošlo.

6. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že vzťah medzi stranami sporu posúdil ako obchodnoprávny podľa § 261 ods. 1 Obch. zákonníka a premlčanie nároku posudzoval podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri práve na plnenie zo záväzku plynie premlčacia lehota odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Splatnosť úveru, ku ktorému dohodou pristúpil žalovaný ako spoludlžník, nastala vyhlásením konkurzu na dlžníka dňom 4.10.2005. Všeobecná premlčacia doba podľa Obchodného zákonníka vymedzená 4 rokmi tak uplynula 4.10.2009. K argumentácii žalobcu, že došlo opätovne k uznaniu záväzku uzatvorením (podpísaním) kúpnej zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že z pripojenej kúpnej zmluvy, ktorá tvorí obsah spisu, táto skutočnosť nevyplýva a nemožno ju vyvodiť zo žiadneho ustanovenia obsahu tejto zmluvy, pretože v nej nie je ani zmienka o záväzku, resp. započítaní, ktoré by nasvedčovali tomu, že protistrana dlh, ktorý je premetom tohto súdneho sporu, týmto úkonom uznala. Pokiaľ došlo aj k čiastkovému plneniu zo strany žalovaného na daný úver, akékoľvek prerušenie plynutia premlčacej doby v danom spore bolo irelevantné, pretože Obchodný zákonník ustanovuje v § 408 ods. 1 maximálnu desaťročnú premlčaciu dobu, ktorá sa bez ohľadu na iné ustanovenia Obchodného zákonníka skončí najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala plynúť po prvý raz. Na priebeh desaťročnej premlčacej doby nemá vplyv jej spočívanie. Všetky predĺženia premlčacej doby, ktoré Obchodný zákonník umožňuje, sú limitované desaťročným maximálnym obmedzením. Túto dobu nemôžu strany v žiadnom prípade meniť ani ju vylúčiť, ide o kogentnú právnu úpravu. Koniec doby 10 rokov bol už v októbri 2015 a žaloba bola doručená súdu v roku 2021, teda po lehote. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutia vo vzťahu k premlčaniu, tieto sa podľa zistení súdu prvej inštancie dotýkali spotrebiteľov a neboli pre tento spor relevantnými rozhodnutiami.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie návrhov na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov a strán sporu tým, že s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania považoval vykonanie týchto dôkazov za nadbytočné.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f), h) CSP, teda z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

10. Podanie odvolania žalobca odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nepripustil žiaden z navrhnutých dôkazov žalobcu, najmä výsluch súdnej exekútorky JUDr. Ivety Ailerovej, ktorá by dosvedčila skutočnosti ohľadne uzatvorenia kúpnej zmluvy, skutočnosti ohľadne zvyšnej dlžnej sumy, ako aj listín, ktoré sú súčasťou spisu exekútorky, ktorými by bolo nepochybne preukázané, že došlo k uznaniu dlhu žalovaného proti žalobcovi. Súd prvej inštancie sa právne nevysporiadal s tým, prečo výsluch JUDr. Ivety Ailerovej zamietol. Týmto konaním súdu prvej inštancie mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nevykonával ním navrhnuté dôkazy tak, aby došlo k riadnemu posúdeniu právnej stránky veci. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal samotným uznaním dlhu ako právnym inštitútom, nakoľko nevykonával navrhnuté dôkazy a tým dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil premlčaciu dobu, keď vychádzal zo skutočností, že vyhlásením konkurzu na dlžníka nastala splatnosť dňom 04.10.2005, štvorročná premlčacia doba uplynula dňom 04.10.2009 a v roku 2015 uplynula desaťročná premlčacia doba. Ak žalovaný podal námietky proti upovedomeniu o začatí konania a neskôr zobral námietky späť, písomne uznal svoju pohľadávku podľa § 323 Obchodného zákonníka. Súd nemôže svoje rozhodnutie oprieť o to, že skutočnosť uznania dlhu nevyplýva ani z kúpnej zmluvy, keď v nej nie je zmienka o záväzku, resp. započítanie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že protistrana dlh, ktorý je predmetom sporu, týmto úkonom uznala. Súd prvej inštancie mal jednoznačne za preukázané, že medzi stranami sporu existoval právny vzťah a mal vychádzať z toho, či bola v konaní vyvrátená domnienka existencie záväzku. Ani nejasné okolnosti vzniku záväzku samy o sebe k vyvráteniu domnienky podľa § 323 Obchodného zákonníka nepostačujú. Súd prvej inštancie pochybil pri rozhodovaní, keď nesprávne vyhodnotil uznanie dlhu cez podanie námietok žalovaného a neskúmal relevantnosť dôkazov poukazujúc na nepripustený dôkaz - výpoveď súdnej exekútorky. Podľa presvedčenia žalobcu súd prvej inštancie vzal do úvahy len vyjadrenie žalovaného a iné výpovede a ani dôkazy predkladané žalobcom nebral do úvahy, keď navrhnuté dôkazy nevykonával. Takto súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný a uznanie dlhu nemožno považovať za uznanie, keď v ňom nie je zmienka o záväzku. Žalobca takéto posúdenie považuje za nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci. Žalobca tiež napadnuté rozhodnutie súdu prvého inštancie považuje za arbitrárne, keď podľa jeho názoru súd prvej inštancie vôbec nebral do úvahy skutočnosti preukázané dôkazmi priloženými k žalobe a súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil, prečo nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom, predovšetkým dôkazy týkajúce sa preukázania uznania dlhu, resp. preukazujúce nedôvodnosť námietky premlčania. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá zákonným požiadavkám, je neurčité, nepresvedčivé, absentuje vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností, predovšetkým z hľadiska nevykonania dôkazných návrhov. Výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania, je v rozpore so zákonom.

11. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Poukázal na skutočnosť, že splatnosť úveru, ku ktorému žalovaný pristúpil, nastala vyhlásením konkurzu, t.j. dňa 04.10.2015. Ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka ustanovuje absolútne obmedzenie premlčacej doby v obchodnoprávných vzťahoch, premlčacia doba uplynie vždy najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa, keď začala plynúť po prvý raz. Z tohto princípu niet výnimky. Účelom ustanovenia § 408 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka obsahujúceho absolútne obmedzenie predĺžovania premlčacej lehoty je stanovenie konečného (maximálneho) momentu, v ktorom premlčacia doba uplynie bez ohľadu na iné ustanovenia Obchodného zákonníka, teda aj v prípade, ak došlo k jej faktickému predĺženiu, napríklad v dôsledku vykonania úkonu veriteľa na účely uspokojenia práva. Toto absolútne obmedzenie premlčacej doby sa vzťahuje na všetky prípady jej predĺžovania podľa Obchodného zákonníka, vrátane prípadu podľa § 323, § 407 a § 402 Obchodného zákonníka. K predĺženiu premlčacej doby zabezpečenej pohľadávky nedochádza v obchodnoprávných vzťahoch nad rámec jej absolútneho obmedzenia. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 250/2011-30, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. Cdo 2911/2004 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Obo 2/2007. Ak by aj v priebehu súdneho konania bola hypoteticky osvedčená skutočnosť, že zo strany žalovaného došlo k opätovnému uznaniu záväzku, v dôsledku vznesenia námietky premlčania zo strany žalovaného by táto skutočnosť aj tak nemohla mať vplyv na iné rozhodnutie súdu, ako bolo vydané.

12. Žalobca v odvolacej replike zotrval na odvolacích dôvodoch a na skutočnostiach uvedených v podanom odvolaní.

13. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojich tvrdeniach uvedených vo vyjadrení k odvolaniu.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Ndob/57/2023 zo dňa 29. februára 2024) po zistení, že odvolanie bolo podané včas [§ 362 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP) a rozsudok verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil.

15. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP).

16. Z obsahu spisu vyplýva, že na základe Dohody o prístupí k záväzku č. 4/100/2000 zo dňa 30.06.2000 sa žalovaný stal dlžníkom spoločnosti A., a. s. popri úverovom dlžníkovi. V notárskej zápisnici spísanej na notárskom úrade JUDr. Ľudmily Kutišovej pod č. N 66/00, NZ 67/00 zo dňa 30.06.2000, žalovaný ako prístupujúci dlžník vyhlásil, že uznáva v plnom rozsahu, čo do dôvodu a výšky, záväzky vyplývajúce úverovému dlžníkovi z úverovej zmluvy a vyslovene súhlasí s tým, že v prípade nesplnenia, resp. neplnenia záväzku vrátiť úver s úrokom za podmienok uvedených v úverovej zmluve, je notárska zápisnica vykonateľným exekučným titulom. Úver sa stal v celom rozsahu splatným v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok úverového dlžníka dňa 04.10.2005. Na podklade notárskej zápisnice bolo vedené exekučné konanie za účelom vymoženia pohľadávky na vrátenie nesplatennej časti úveru vo výške 58.876,54 Eur s príslušenstvom, v ktorom právny predchodca žalobcu a následne po postúpení pohľadávky žalobca vystupoval v procesnej pozícii oprávneného a žalovaný v procesnej pozícii povinného. Žalobca si voči žalovanému (ako prístupujúcemu dlžníkovi) uplatnil v tomto súdnom konaní právo na zaplatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere vo výške 28.876,54 Eur s príslušenstvom, ktorá predstavuje neuhradenú časť exekučne vymáhanej úverovej istiny vo výške 58.876,54 Eur po započítaní hodnoty prevedených nehnuteľností zo strany žalovaného na žalobcu v sume 30.000 Eur v priebehu exekučného konania na základe kúpnej zmluvy, ktoré exekučné konanie bolo na návrh žalobcu zastavené.

17. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby žalobcu na závere, že splatnosť úveru nastala dňa 4. 10. 2005, všeobecná štvorročná doba uplynula dňa 4. 10. 2009, v predloženej kúpnej zmluve nie je zmienka o záväzku, resp. o započítaní, ktoré by nasvedčovali uznaniu dlhu zo strany žalovaného, pričom zároveň poukázal na to, že akékoľvek prerušenie plynutia premlčacej doby bolo irelevantné vzhľadom na uplynutie maximálnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka v októbri 2015. Pokiaľ žalobca podal žalobu v roku 2021, v dôsledku vznesenej námietky o premlčaní nároku zo strany žalovaného mu súd ním uplatnené právo priznať nemohol.

18. Zhrnúc odvolaciu argumentáciu žalobcu, žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď dospel k záveru o premlčaní práva žalobcu na základe skutočností, že zo strany žalovaného nedošlo k uznaniu dlhu, avšak na návrh žalobcu nevykonal dokazovanie výsluchom svedkyne, súdnej exekútorke JUDr. Ailerovej, ktorá by dosvedčila skutočnosti ohľadne uzatvorenia kúpnej zmluvy, skutočnosti ohľadne zvyšnej dlžnej sumy, ako aj listín, ktoré sú súčasťou spisu exekútorke, ktorými by bolo uznanie dlhu nepochybne preukázané.

19. Podľa § 323 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

20. Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

21. Podľa § 392 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti).

22. Podľa § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti

23. Podľa § 407 ods. 4 Obchodného zákonníka, účinky uznania záväzku spôsobom uvedeným v odseku 1 nastávajú aj v prípade, keď jemu zodpovedajúce právo bolo v čase uznania už premlčané.

24. Podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2017, bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Námietku premlčania však nemožno uplatniť v súdnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré sa začalo pred uplynutím tejto lehoty.

25. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané a vo svojom rozhodnutí dal primeranú odpoveď na sporné otázky významné pre rozhodnutie tohto sporu. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie výlučne vo väzbe na obsahové vymedzenie odvolania odvolací súd uvádza a dopĺňa nasledovné skutočnosti.

26. Podľa ustanovenia § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčacia doba pri práve na plnenie záväzku žalovaného (§ 392 ods. 1 Obchodného zákonníka) ako pristupujúceho dlžníka (§ 533 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka) k záväzku úverového dlžníka z úverovej zmluvy bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona, teda aj bez ohľadu na prípadné písomné uznanie premlčaného záväzku zo strany žalovaného, skončila uplynutím 10 rokov odo dňa jeho splatnosti, ktorým je v posudzovanom prípade deň 04.10.2005, ako to strany zhodne tvrdili v priebehu súdneho konania a teda sa jednalo o nespornú skutočnosť. Ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka je podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka ustanovením kogentným (teda sa od neho nie je možné odchyliť). Právna náuka (Patakyová, N. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022, s. 1792) i súdna prax (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Obo 2/2007) sú jednotné v názore, že ide o ucelenú maximálnu objektívnu premlčaciu dobu. Preto všeobecné obmedzenie premlčacej doby na 10 rokov podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka sa v literatúre označuje aj ako absolútna premlčacia doba. Podľa § 408 ods. 1 vety prvej Obchodného zákonníka, bez ohľadu na iné ustanovenie tohto zákona, sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí desať rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť, čo znamená, že maximálna dĺžka premlčacej doby bez ohľadu na iné ustanovenia Obchodného zákonníka je stanovená na 10 rokov. Na priebeh (plynutie) tejto premlčacej doby nemá vplyv jej spočívanie, túto dobu nemôžu účastníci obchodného vzťahu meniť ani ju vylúčiť a predĺžiť ju nemôžu ani iné ustanovenia tohto zákona. Ustanovenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka tak výslovne bráni právnym následkom ustanovenia § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 407 ods. 4 Obchodného zákonníka, teda že písomným uznaním premlčaného záväzku začína plynúť nová štvorročná premlčacia doba, v prípade, ak maximálna desaťročná premlčacia doba už uplynula (Patakyová, N. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022, s. 1792). Je potom síce pravdou, že vo všeobecnej rovine k uznaniu záväzku a následne s tým spojeným pretrhnutím premlčacej doby a začatím plynutia novej štvorročnej premlčacej doby dochádza podľa § 323 Obchodného zákonníka, ak dlžník písomne uzná svoj premlčaný záväzok, avšak len v limitoch maximálnej premlčacej doby desať rokov. Vzhľadom na vedenie exekučného konania za účelom núteného vymoženia žalovanej pohľadávky pre úplnosť odvolací súd uvádza, že k predĺženiu premlčacej doby nedochádza v obchodnoprávných vzťahoch nad rámec jej absolútneho obmedzenia ani v prípade, ak sa pre ňu vedie exekúcia (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 250/2011-30). Odvolací súd premietnutím právnej teórie na okolnosti posudzovaného prípadu preto osobitne zdôrazňuje, že ani prípadné uznanie záväzku zo strany žalovaného nemohlo nič zmeniť na tom, že ku dňu začatia tohto konania 22.12.2021 bolo právo žalobcu na vrátenie úveru, ktorého splatnosť nastala 04. 10. 2005, zjavne premlčané, pretože už v roku 2015 uplynula maximálna desaťročná premlčacia doba upravená v § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka.

27. Pokiaľ potom súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že akékoľvek prerušenie plynutia premlčacej doby (teda aj prípadné uznanie záväzku) v danom prípade je irelevantné, pretože

Obchodný zákonník ustanovuje v § 408 ods. 1 maximálnu 10 ročnú premlčaciu dobu, ktorá sa bez ohľadu na iné ustanovenia Obchodného zákonníka skončí najneskôr po uplynutí desiatich rokov odo dňa, keď začala plynúť po prvý raz, a koniec doby 10 rokov bol podľa súdu prvej inštancie už v októbri 2015, pričom žaloba bola doručená súdu 2021, teda po tejto lehote, tento záver odvolací súd považuje za správny. Žalobca navyše v podanom odvolaní priamo tento záver súdu prvej inštancie nespochybnil žiadnou relevantnou argumentáciou.

28. Odvolací súd zároveň dodáva, že pokiaľ strana civilného sporového konania uplatní námietku premlčania, je úlohou konajúcich súdov prednostne sa zaoberať práve otázkou premlčania práva v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pretože následkom účinne vznesenej premlčacej námietky je zamietnutie žaloby pre nemožnosť súdu priznať žalované právo (§ 388 ods. 1 Obchodného zákonníka). Uplynutím premlčacej doby a vznesením námietky premlčania zaniká nositeľovi premlčaného práva možnosť domáhať sa svojho nároku na súde. Vzniká tzv. naturálny záväzok (naturálna obligácia), t.j. záväzok, pri ktorom zanikla jeho súdna vymáhateľnosť. Vzhľadom na zjavné uplynutie maximálnej premlčacej doby, ktorej plynutie by nemohlo ovplyvniť ani prípadné uznanie žalovaného práva zo strany protistrany, nebolo potom v tomto súdnom konaní ani hospodárne zaoberať sa dokazovaním prípadného uznania záväzku. Za situácie, kedy žalobca v podanom odvolaní nespochybnil záver súdu o uplynutí maximálnej premlčacej doby podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, nemôže mať posúdenie otázky existencie uznania záväzku zo strany žalovaného zásadný právny význam ani v odvolacom konaní, pretože vecný prieskum tejto otázky v okolnostiach posudzovaného prípadu nemohol ovplyvniť výsledok sporu. Odvolacia argumentácia, ktorú zvolil žalobca, preto nemohla spochybniť vecnú správnosť prijatého rozhodnutia súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby. Žalobca napokon v podanom odvolaní ani v konkrétnej rovine nevysvetlil, ako by prípadné preukázanie uznania záväzku mohlo mať za následok úspech žalobcu v tomto konaní. Pokiaľ potom žalobca v podanom odvolaní založil svoju argumentáciu o nesprávnosti napadnutého rozhodnutia na skutočnosti, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o premlčaní práva žalobcu uplatneného v tomto súdnom konaní na podklade skutočnosti, že zo strany žalovaného nedošlo k uznaniu záväzku, táto argumentácia v podanom odvolaní nebola spôsobilá zvrátiť výsledky tohto konania v prospech žalobcu, keďže v danom prípade uplynula už aj maximálna dĺžka premlčacej doby 10 rokov, ktorú skutočnosť v podanom odvolaní žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil. Prednostné vyriešenie otázky uplynutia maximálnej premlčacej doby v danom prípade zároveň nepochybne viedlo k rýchlemu a účinnému rozhodnutiu vo veci samej bez potreby vykonania nadbytočného dokazovania k otázkam, ktoré pre posúdenie prípadu neboli právne významné.

29. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu, že súd prvej inštancie procesne pochybil, keď v konaní nevykonala na jeho návrh dokazovanie výsluchom súdnej exekútorky, týmto konaním mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd prvej inštancie nevykonala ním navrhnuté dôkazy zakladajúce riadne posúdenie právnej stránky veci a ani sa právne nevysporiadala s tým, prečo tento dôkaz nepripustil, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) nevykonanie navrhnutého dôkazu, ktorý by mohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/09). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska C. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06). Odvolací súd považuje tiež za potrebné pripomenúť, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu o vznesených návrhoch rozhodnúť a tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania, ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí alebo nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je argument, podľa ktorého tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Vykonanie takéhoto dokazovania je potrebné vyhodnotiť ako nadbytočné, v rozpore so základným princípom civilného sporového konania v zmysle čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

30. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 12. 01. 2023 (§ 99 CSP) a zo zvukového záznamu (§ 98 CSP) vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na výsluch strany sporu a súdnej exekútorky JUDr. Ivety Ailerovej. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom strany a svedkov s odôvodnením, že bola v konaní vznesená námietka premlčania, a preto považoval vykonanie týchto dôkazov za nadbytočné.

31. Odvolací súd odkazujúc na svoju predchádzajúcu argumentáciou súhlasí so záverom súdu prvej inštancie o nadbytočnosti vykonania dokazovania výsluchom súdnej exekútorky, keďže ani prípadné preukázanie uznania žalovaného záväzku by nemohlo mať vplyv na výsledok tohto súdneho konania práve pre uplynutie maximálnej premlčacej doby a vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Akékoľvek ďalšie vykonanie dokazovania k uznaniu záväzku by bolo nehospodárne. Žalobca v podanom odvolaní argumentoval, že súdna exekútorka by dosvedčila skutočnosti ohľadne uzatvorenia kúpnej zmluvy, zvyšnej dlžnej sumy a listín, ktoré sú súčasťou spisu súdnej exekútorky, ktorými by bolo nepochybne preukázané, že došlo k uznaniu dlhu zo strany žalovaného. Odvolací súd preto ďalej dopĺňa, že v zmysle § 323 Obchodného zákonníka k uznaniu záväzku môže dôjsť výlučne písomným prejavom, preto ani preukázanie okolností uskutočnenia písomného uznávacieho prejavu nemá priamu výpovednú hodnotu vo vzťahu k jeho obsahu. Uznanie záväzku je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Spôsob vymedzenia dôvodu dlhu a jeho výšky zákon neustanovuje. Nemusí teda byť výslovne uvedený priamo v písomnom vyhlásení, stačí, ak písomný prejav obsahuje také údaje, z ktorých pri využití pravidiel výkladu vôle vyjadreného v posudzovanom právnom úkone dôvod uznávaného záväzku a jeho výška vyslovene vyplývajú. Pretože uznanie záväzku je právnym úkonom, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitosť prejavu vôle dlžníka uznať dlh čo dôvodu a výšky daná obsahom listiny, na ktorej je tento úkon zaznamenaný. Pokiaľ samotný písomný uznávací prejav nemá obsahové náležitosti uznania záväzku, tento nedostatok nie je možné zhojiť ani preukázaním okolností jeho vykonania. Preto skutočnosti, ktoré mali byť preukázané k okolnostiam uzatvorenia kúpnej zmluvy, zostatku dlžnej sumy, či listín, ktoré sú súčasťou spisu súdnej exekútorky, nedisponujú žiadnou preukaznou hodnotou vo vzťahu k obsahu týchto právnych úkonov a teda nemohli byť spôsobilé preukázať, že k uznaniu záväzku zo strany žalovaného došlo, pokiaľ to priamo nevyplýva z obsahu týchto písomných úkonov, čo žalobca v podanom odvolaní ani netvrdil. Žalobca v rámci skutkových tvrdení prednesených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie uviedol len to, že k uznaniu záväzku zo strany žalovaného došlo podpisom kúpnej zmluvy a tým, že žalovaný vzal späť námietky voči exekúcii, pričom nešpecifikoval, akým konkrétnym jazykovým vyjadrením v týchto úkonoch malo dôjsť k písomnému uznaniu záväzku. Žalobca ani v odvolacom konaní neuviedol žiadnu takú argumentáciu a žiadne také konkrétne skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že konkrétny písomný právny úkon z hľadiska jeho formulácie resp. obsahového vymedzenia predstavuje uznanie určitého záväzku žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. V podanom odvolaní žalobca poukázal len na to, že žalovaný mal vedomosť o výške svojej pohľadávky voči žalobcovi, čo má vyplývať z toho, že podal námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie a neskôr zobral tieto námietky späť, ako aj na základe skutočnosti, že súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi stranami existoval právny vzťah. Za nesprávny bez bližšieho zdôvodnenia považoval záver súdu prvej inštancie prijatý vo vzťahu ku kúpnej zmluve, že táto neobsahuje ani zmienku o záväzku žalovaného. Žalobca teda ani v podanom odvolaní žiadnymi konkrétnymi odvolacími námietkami nepodložil svoje tvrdenie o tom, že zo strany žalovaného došlo k uznaniu záväzku, keď v skutkovej rovine neuviedol žiadny taký obsah konkrétneho písomného právneho úkonu žalovaného, z ktorého by vyplývalo uznanie záväzku. Tvrdenie o vedomosti žalovaného o právnom dôvode záväzku a jeho výške nie je žiadnym takým skutkovým tvrdením, z ktorého by bolo možné vyvodiť uznanie záväzku na podklade konkrétneho písomného úkonu. V tomto smere odvolacia argumentácia žalobcu nenachádza podklad v ustanovení § 323 Obchodného zákonníka. Žalobca v podanom odvolaní tiež vôbec nevysvetlil, aké konkrétne skutočnosti (aké konkrétne okolnosti vykonania konkrétneho právneho úkonu) s právnym významom pre toto súdne konanie mali byť výsluchom súdnej exekútorky preukázané. Preto odvolacia argumentácia žalobcu týkajúca sa nevykonania dôkazu výsluchom súdnej exekútorky nemohla byť zo strany súdu posúdená ako opodstatnená, pretože vykonanie tohto dôkazu bolo nielen nehospodárne vzhľadom na uplynutie maximálnej premlčacej doby, ale tento dôkaz ani nebol spôsobilý preukázať existenciu písomného uznávacieho prejavu vo vzťahu k žalovanej pohľadávke.

32. K námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že odvolanie je riadnym opravným prostriedkom, ktorým sa strana sporu domáha, aby odvolací súd

preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, príp. ktoré doplní podľa § 365 ods. 3 CSP do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolateľom v podanom odvolaní uplatnené s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Iné pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd z vlastnej iniciatívy nezisťuje a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP. Z obsahu takto vymedzeného odvolacieho dôvodu odvolací súd nezistil, že by žalobca existenciu odvolacieho dôvodu v podobe nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie podporil argumentáciou, ktorá by priamo reagovala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia resp. by obsahovala konkrétne porovnanie toho, ktorými námietkami a právne významnými skutočnosťami, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie tohto sporu, sa súd prvej inštancie nezaoberal alebo dostatočne nevysvetlil dôvody svojho rozhodnutia. Pre odvolací súd nie sú všeobecné odvolacie tvrdenia žalobcu nijako významné, pretože takto formulované odvolanie neumožňuje odvolaciemu súdu preskúmať správnosť napadnutého rozhodnutia, či postupu konajúceho súdu, keďže mu nie je známe stanovisko odvolateľa, z akých konkrétnych dôvodov ho nepovažuje za dostatočne preskúmateľné. Odvolací súd je preto nútený konštatovať, že v tomto smere žalobca odvolaciu argumentáciu neuviedol tak, aby umožnil odvolaciemu súdu na podklade tvrdených odvolacích dôvodov preskúmať v konkrétnej rovine (na základe konkrétnych námietok) namietanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto v tomto smere dospel k záveru, že nedostatok obsahového (kvalitatívneho) vymedzenia odvolania v posudzovanom prípade nepredstavuje vadu na odstránenie ktorej by odvolací súd mal odvolateľa vyzývať (§ 373 ods. 1 in fine CSP), avšak táto skutočnosť má za následok, že podané odvolanie odvolací súd pre absenciu relevantných odvolacích tvrdení a argumentácie v tejto konkrétnej časti nemohol posúdiť ako dôvodné. Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že aby mohol v časti vznesenej námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie opravný prostriedok žalobcu považovať za opodstatnený, musel by nahradiť jeho procesnú aktivitu ako odvolateľa tým, že by sám vyhľadal dôvody, pre ktoré je potrebné považovať napadnuté súdne rozhodnutie za nepreskúmateľné. Tým by zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania a práva na spravodlivý proces, keďže by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania zasahoval do sporu v prospech žalobcu.

33. Odvolací súd zároveň dodáva, že z obsahu preskúmaného rozhodnutia je zisiteľné, že súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie stručne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a rovnako jeho rozhodnutie obsahuje aj právne posúdenie veci. Odvolací súd preto konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, pričom zároveň poukazuje na obsahovú spojitosť rozhodnutia súdu prvého stupňa a rozhodnutia odvolacieho súdu vyjadrenú v zásade jednotnosti dvojinštančného konania (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012).

34. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní citoval uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/225/2018, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Obdo/811/2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/2854/1999, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 278/2016, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/98/2017, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 139/02, nález sp. zn. II. ÚS 154/08 či I. ÚS 114/08, tieto súdne rozhodnutia žalobca citoval bez toho, aby v podanom odvolaní priblížil, akej konkrétnej odvolacej argumentácie vo väzbe na preskúmaného rozhodnutie sa tieto rozhodnutia týkajú, čo znemožnilo odvolaciemu súdu posúdiť ich relevanciu pre toto súdne konanie. Zároveň tieto výňatky zo súdnych rozhodnutí nie sú vnútorne konzistentné a obsahovo nenadväzujú na žiadne konkrétne odvolacie námietky, preto odvolací ich znenie neuviedol ani v rozhodnutí o odvolaní a ani sa nimi v odôvodnení svojho rozhodnutia bližšie nezaoberal, keď citáciu súdnych rozhodnutí bez zjavného prepojenia na akúkoľvek konkrétnu odvolaciu argumentáciu odvolateľa nie je možné považovať za dostatočné vymedzenie odvolacích dôvodov. Odvolací súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemusí

odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

35. Dôvody uvedené žalobcom v odvolaní preto odvolací súd nepovažoval za také, ktoré by po skutkovej a právnej stránke boli spôsobilé na zmenu vecne správneho rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd je odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal výlučne v zmysle dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní. Odvolací súd zároveň konštatuje, že v konaní nezistil také vady procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliada aj vtedy, ak neboli stranami uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP).

36. Vzhľadom na vyššie konštatované skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

38. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).